

ՇՈՒՂԱՆԻԿ ԿՈՆՐՈՂԻՆՅԱՆ

Միրում եմ . . .

Միրում եմ գարնան արևը պայծառ,
Նոր կյանք եմ առնում նրա ջերմի տակ .
Փթթում եմ որպես ծիլ, ծաղիկ ու ծառ՝
Գարուն մտքերիս ծավալն անտակ:

Ախորժ ջերմություն կայտառ հոսանքով
Իմ երակներում խաղում եմ, հուզվում,
Միրոս՝ սիրով լի, անհուն գգվանքով
Ամենքին սրտանց համբուրել ուզում:

Ջինջ արևի տակ՝ չեմ ատում մեկին,
Ինչպես սառ ձմռան գիտեմ ես անել .
Եվ շուրջս տիրող վիշտն անմեկին
Թափը հույսերի չի կարող վանել:

Արևի նման լույս է իմ ճամփան,
Իսկ ապագայիս քարձունքը՝ շքեղ .
Եվ ինձ եմ ժպտում շուրջս ամեն բան,
Գոհունակ շշուկ սուլում ամեն տեղ:

Ջրկանքից ճնշված իմ թույլ ուսերին
Անհայտ խորքերից թևեր եմ կաշում,
Մերթ սավառնաթև հավում բույսերին,

Մերթ ընթրատացած եթեր են թռչում . . .

Միրում են գարնան՝ մուսայիս փախուստ,

Հատնումը տխուր, տրտում ցավերիս .

Եվ այլափոխման հանդեսն է վերուստ,

Որ լվանում է վերքերը սրտիս . . .

1907 թ. 2 ապրիլի